

PE CÂMPIA LIBERTĂȚII

..Oare să așteptăm până ce toți Români! își vor uita și limba ca atunci și orbii să vadă și să zică: acum vedem și noi, oă zău, această uniune a fost primejdioasă pentru Români! Dar ce va folosi atunci strănepoților degenerați că vor ajunge să recunoască rătăcirea părinților lor cei fricoși și ticăloși? Ce le va folosi atunci când îi vor fi răpit cu sine torențele ungarismului și nu se vor mai putea întoarce înapoi? În deșert se vor mira urmașii, cum de n'am înțeles noi că fiecare națiune are numai atâtea onoare și valoare înaintea posterității, câtă onoare și valoare are limba ei. În deșert se va mira cum de n'am văzut noi, în secolul luminilor și al naționalității, ce este naționalitatea. Și urmașii Românilor se vor mira de nesimțirea noastră, și ne vor blestema în morminte, căci am ascultat cu nepăsare sentința de moarte a neamului nostru, căci n'am recurs chiar și la cel mai din urmă mijloc pentru apărarea neamului român, căci nu ne-am ridicat toți pentru unul și unul pentru toți, ca să departăm dela strănepoți această infamie nemeritată! Oare nu ar fi fost mai strălucit și mai măreț înaintea oamenilor și a dumnezeilor, ca să ne oțim pentru nemurire, și mai bine să ne coborâm cu toții în morminte la părinții noștri, încoronăți cu glorie, decât să lășăm o infamie veșnică, drept moștenire nefericiților noștri strănepoți? Ce limbă poate să spună amarul care-l suferă numai în trei zile omul la moarte? Dar cu atât mai mult amarul unei națiuni pe care ar vinde-o fiilor ei cei înțelepți? Ce condei poate să descrie durerea celui îngropat de viu?.. Iată, el se deșteaptă în mormânt, își mișcă buzele și își roade mâinile de desnadejde, oă nu-i lucește nicio rază de scăpare în fundul mormântului: durerea acestui nefericit e scurtă, dar durerea unei națiuni ce merge spre pieire va trece împreună cu istoria din secol în secol și dela generațiune la generațiune.

Când nu se va mai auzi nicio vorbă românească între Olt, Mureș și Tisa; când sunetele cele dulci ale limbii noastre se vor schimba de mult în sunete barbare amorțite; când strănepoții celor de astăzi nu se vor mai mândri că sunt viță de sub carul blând al Italiei; când le va fi rușine de memoria Scavorilor, Bruților, Scipionilor, atunci sapa și plugul barbarului va scoate din pământ câte o piatră romană, ca să mărturisească cum oă pietrele au, către memoria celei mai însemnate națiuni ca a fost odată în lume, mai multă simțire de venerațiune decât milioanele de legionari, pe care ne-au așezat aici Traian ca să păzim neîmpritează gloria numelui de ROMAN, glorie pe care noi, în loc să o mărim, am micșorat-o, am întunecat-o, am vândut-o, și, împreună cu națiunea, am îngropat-o în anul 1848!

..Fiindcă națiunea, ajungând la conștiința libertății, de aci înainte nu se mai poate purta ca servitoarea altor națiuni, ci vrea să se vină și să se poarte ca o națiune liberă; mi se pare de trebuință ca această obligațiune să o întărească și cu jurământ adică: Adunarea să depună jurământul în numele a toată națiunea, cum că niciodată nu so va lăsa de naționalitatea ei, ci o va apăra în etern cu puteri unite în fața tuturor dușmanilor și pericolelor, și, cu puteri unite, va lucra pentru viața, onoarea și fericirea ei în toți timpii viitori.

și Vasile Cristescu crease până la înălțimi nebnuite până la acea boltă a cerului, care nu se poate sa nu-i fi pririt, ce mortiri și intereseori pentru un neam chinut, cum chinuata a fost Legiunea, în care nația românească își găsece cea mai foricită și fecundă expresie.

Dragoș Măgureanu

SCRISOARE de Al.O. Teodorescu

Moș-Crăciun-Din-Vremuri-Bune,
Mistru și înțelept,
Prind colinde sa răsună.
Eu, cu ochii îndrăst
Spre cărarea de omăt
A copilăriei, spune,
De ce nu te mai aștept,
Moș Crăciune?

Amintiri cu zurgălăi
Vin - ca sămii - de departe,
Și pe case ninge lin.
De ce n'am și astăzi parte
Să visez la pașii tăi,
Prin tăcutule odăi
Luncând catifelin?

Cal de lemn cu scări de tuoi,
Urși pitici jucând pe-o labă,
O! de când nu-mai mai aduci,
Moș Crăciun, moșneag de treabă!
Când tuminăii copiii nu-s
Și mai rău care de care-i,
Tu, cel ce-ai adus Fecioarei
Pe Pășus,
Vezi și țerți cât ține drumul
Și zâmbind, bătrân pribeg,
Te oprești din prag în prag,

Mistruindu-te ca fumul
Pe hogeaș.
Moș-Crăciun-Cu-Nu-Mai-Ești,
Pentru cea din urmă iată,
Mi-ai lăsat o carte roșă;
Și citind în carte, iată,
Am văzut din cerșea ta
Că n'ai fost decât povăta.

Tomuri cu filozofii,
Teancuri-teancuri adunate.
Am de-atunci la capătăi.
Tu ții că nu mai vii,
Când, crezând în cea dintâi,
Nu am înțeles că-și toste
Nigte trieste jucării!

Moș-Crăciun-Din-Vremuri-Bune,
Lăsa-n strădă trista plină
De smocnina și alune.
Înșurubă-mi gândul rău
Și cu fața ta ble, înă
Alb, rasă din perre moi,
Calcă-nceat, nimic nu spune,
Strâng-mă la pieptul tău
Și sa plângem amândoi,
Moș-Crăciune!

LA PARIS. Vineri dimineață, 3 Decembrie, înlocuit din viață, la locuința fostului prim ministru Paul Boncour, marele VENTURA. Se nascuse în București la 13 Iulie 1888. Absolvent al Conservatorului din Paris, tânăra laureată și-a început strălucita carieră la teatrele Sarah-Bernhardt, Réjane și Odéon. În timpul prului război mondial s'a întors în țară, desăvârșind, pe soră de caritate, o rodnică activitate la spitalele de răniți din Moldova. În 1919, Maria Ventura intră la Comédie-Française, pe care o părăsește în 1942 ca societară, după ce jucase cele mai importante roluri din repertoriu. - Funelele au avut loc în dimineața de Sf. Nicolae, la Biserica română ortodoxă din Paris.

- Un român, MOT, s'a aruncat dela stajul 3 al închisorii "La Santé". Pusese prins pe când, împins de foame, întindea mâna spre o gamelă cu mâncare, uitată pe un gantier "dregăla", pe care ordine în helul lui de fismănzare ar fi săvârșit-o, el și-a sancționat-o singur, grozav de aspru, ridicându-i viața. Se vede că tot am simplu neamblat. N'a auzit de dozișorii fondurilor, cari trăsese foarte confortabil, fără cea mai mică svinărire de demnitate sau rușine. Hoții adevași și țiu să fure cu respectarea normelor, luncând printre prescripțiile tuturor codurilor penale. MOT, n'a fost hot; el a dăb una din victimele lipsei noastre de organizare.

- Asoc. Franco-română FORTIM, compusă din foștii apartenenți ai miștii Berthelot în România (1916-1918), a organizat, la 11 Dec., în biserică, Saint Pierre de Chaillot, un perasas pentru suflutele membrilor decedatigeneralii Vouillemin, Coulland, de Vergnette, Berthelot, contole de Saint-Aulaire, etc.). Evocând memoria marilor discipuli, canonicul celin s'a rugat pentru poporul român și literatură română.

După amiază, gen. Fétin a evocat acțiunea misionar Berthelot, pomand deosemeni pe regule Ferdinand, regina Marie, mareșali Prazan și Averescu.

CALENDAR LITERAR

Dec. (1902): Dima Puciovia (Pucio) e trimis la Veneția sa caute "qualche farmacia" pentru piciorul bolnav al bătrânului Donn Stefan cel Mare. Signoria îi face "cavaler".

Dec. (1930): Petru Rareș ocupă Poența: "Rutenii aproape tot alieargă la el și l se supun cu bucurie, iar el îi primește și-i tratează bine, iar pe cei care sunt de rit roman poruncește să-i ucidă" (raportul vicecomandantului polon al Coronei). Iorga însă nu creda în seriozitatea lui.

Dec. (1953): Intorcându-se din Spania, Alecsandri are ocazia să-l cunoască pe Prosper Mérimée, în diligența ce-l ducea pe amândoi la Paris.

Dec. (1854): Alecsandri scoate la Iași săptămânalul "România literară": "comp de întâlnire frățescă a tuturor talentelor din țările noastre". S'a suprimat pentru entuziasmul cu care salută proiectul de lege pentru desdobrirea iganilor, cu îndemnul de a se desființa și "giriția cea alba".

Dec. (1862): Mateescu se stabilește la Iași, ca director al Liceului Internat și profesor la Universitate.

Dec. (1865): Grupul din jurul lui Macedonski scoate "Analele literare". Dec. (1894): Moare Maria Theodorin, la București: întemeietorea și animatoarea Teatrului Național (fostul Th. Theodorin) din Craiova.

Dec. (1910): Părvan, director al Muzeului de antichități din București.

Dec. (1860): Ministrul de Interne Costa-Foru reînfrăntăzează direcția Teatrului cel Mare din București lui Matei Millo, pe 5 ani. Nemeșul-mit, Pascaly, Demetriade și alți actori demisionază.

Dec. (1896): Se inaugurează noua clădire a Teatrului Național din Iași. Vechiul edificiu, dela Copou, fusese distrus de un incendiu în 1888.

Dec. (1919): Se inaugurează Teatrul Național din Cluj cu "Posmul Unirii" și "Se face ziuș", revistă ale directorului Zeharia Bărsan.

Dec. (1934): În revista "Eilenzek" din Cluj, I. Kovacs își îndeamnă co-naționalii: "Maghiari, citiți-l pe Eminescu!".

Dec. (1876): "Găpenești" - Amintiri de la Poiana Lungă - Ly (ceul) Sf. Sava - Barbu G. Ștefănescu: primul volum, de versuri, al lui Delavrancea.

Dec. (1909): Moare Gherasim Domic, luptător în procesul Măzărului.

Dec. (1936): C. Negruzzi și spăt. Brn, secretari ai Obșteștei Adunări.

Dec. (1924): Moare diplomatul Ion Papiniu, fiu de preot din Ploiești.

Dec. (1859): La Viena, Eminescu propune unirea celor două asociații de studenți români din capitalele austro-ungare: "România" și "Soc. literară".

Dec. (1882): "Dacă ne place uncoară a cita pe unii din domii cei vechi, nu zicem cu asta că vrem să le știm mai multe, călătorie încă în univers, încât

fără lor ajunge în ochiul nostru într'un timp în care steaua ce a revarsat-o nu mai există, astfel din zarea trecutului mai ajunge o rază de glorie până la noi, pe căm cauze scelerate straluciri, tările suflutească, credințe, abnegații nu, decât nu pot umplea suflutele cu smerenia și credința celor vechi" (Eminescu, "Guvernul care ne trebuie", în "Timpul").

Dec. (1934): Se atinge postul Gh. Boldea, care la Brad, cu Emil Giurgiuca, întemeiază revista "Abecedarul", mutată apoi la Turda.

Dec. (1868): O solie autonea, cu stolnicul Cantacuzino, sosește la Viena să trateze cu Imperiului problema luptei în comun contra Turcilor.

Dec. (1893): În casa lui Mateescu, se citește "Năpasta" lui Caragiale.

Dec. (1922): Incep micșările studențești în țară.

Dec. (1857): Se naște la Vlaho-Ciurșura (Macedonia), postul Ion Foti.

Dec. (1932): "Dan Voevod au dăruit sfintei mănăstiri Cozii 310 să-lage de iganii" (Cronologia lui Cantacuzino).

Dec. (1894): Moare mitropolitul Dosoftei, pribeg, "în mare lipsă și scărba".

Dec. (1897): Se naște la Iași postul Mihail Cruceanu.

Dec. (1884): Se deschide prima școală de Balceart la București, cu Theodor Aman director și profesor de pictură.

Dec. (1887): Trupa Penny Tardini, pe care Eminescu o urmasse, cu mai bine de 20 de ani înainte, în turul din Transilvania, dă un spectacol în beneficiul marelui poet, bolnav.

Dec. (1872): Odobosec rostește la Ateneul Român conferința "Artela din Romania în periodul preistoric", susținând necesitatea unei arte

Îndreptată Clerului și Franței și Româniilor din U.S.A. și
Fraților, Situația bisericească de astăzi a Românilor din U.S.A. și
din Canada este adesea zdruncinată. Ieri, cu totul neîngrăjită de guverne
le politice ale țării noastre România și de reprezentanții ei diploma-
tici în America, - străini de valoare și necesități creștinismului pen-
tru întreaga omenire, și de datorii ce aveau să de a se interesa de
dăna mizer politicoasă, de altă parte neîngrăjită de înșuși Sî-
noul nostru dela București. Azi, fără să urmărim sferului și unității
dezbateri în grupe deosebite, păgătoare sufletului și unității
neamului nostru, Românii noștri din U.S.A. și cei din Canada, veniți
asezați în aceste două țări, în împrejurările și condițiile arătate isto-
ricești în Albumul tipărit și în surand în U.S.A., cu prilejul împlinirii
unui sfert de veac de începutul organizării lor bisericești, se găsesc
acum: Fără să urmărim canonică, și fără un cler cu destulă pregătire, deci
cu puține elemente multămitoare iar altele în neiertată indisciplina-
re din care cauze danșii sunt cu îndepărtare și cu foarte slabe cunoș-
tințe religioase creștine, - încât prin înfățișarea stării lor bisericești
de acum, Românii au devenit un adăos al cumpetei destrămări a Creștinis-
mului ce se vede îndeosebi în toată America de Nord, iar nu cu organiza-
rea sferlească unitară, necesară neamului nostru, ce le-o poate da solid
numai Biserica noastră ortodoxă, când este ascultată.

numele Biserica noastră ortodoxă, sau este ascultată de a fi fost făcut
Într-o parte, un crâmboitor din marea greșală a demostestatorilor,
Arhiereu într-o secțiune religioasă rusească, care a demostestat
cearta noi dorim a-l veni în ajutor, scoțându-l din asemenea răstărire;
Alta parte, un crâmboitor, care s-a găsit foarte hirononci de Vladiod ai Sinodu-
lului, țării noastre, ieri, se afundă în gregala de a avea legătură și depen-
dență de Patriarhul necanonic de azi dela București, - împus de păgâ-
ni dela Moscova, - și cu un Sinod smectecut cu parveniții și impostori,
unele nenorocite ale unuia dintre înverșunatulii dumanii de azi ai Creg-
tinismului, cum este Comunismul rusesc. Acestea dessemenea dorim a-l ve-
ni în ajutor, scoțându-l din această răstărire politică, spre a deveni fo-
lositor credinței și întăriților sufletești a neamului nostru din America
de Nord.

Cu îndreptăţirea dată de rândurile noastre bisericeşti, după care în greşeli şi înprejurări grele, luate în vreo Basmă creştină, poate interveni binevoitor oricare Episcop vecin, noi am mai făcut o încercare de armonizare şi de organizare a Bisericii româneşti din aceste două ţări, de care, înşă, o parte din clerul local din U.S.A. nu a ţinut seamă şi în-
dată a împiedicat-o Patriarhul actual dela Bucureşti.

Acum îngroziți de asemenea stare bisericească meroi tulburare a acestor frați, ce impresionează neplăcut atât neamul nostru cât și pe celelalte vecine de alte legi, - venim în puterea aceluiași drept, din nou, a îndemna parintește Clerul și Fruntașii poporului nostru român din toate grupule, a se împăca și a veni printr-un Congres în îndreptarea unei asemenea stări, ocolind de legile omenești, de istoria neamului nostru și în frdeosebi de Dumnezeu. Și chemăm pe toți, să grăbescă colaborarea cu atât mai mult, cu cât vremile dăvin din ce în ce mai rele, iar neprietenii Creștinismului de această gândesc spre un nou amestec cu alte împiedecări îndreptării dorite de noi.

Tot odată, să se sprijine reorganizarea trebuitoare pentru alcătuirea unui Sinod autonom, tributuar azi tuturor Românilor de peste hotarele României (din U.S.A., din Canada și din toate țările împrăștiilor românești), până la liberarea țării de acasă și reunirea bisericească sub cărmuirea viitorului Sinod, ce va trebui să fie canonic în București.

Iar de nu se va face împăcare și organizarea treburilor nici acum, cei vinovați vor purta greaua răspundere de a fi pricinuit și adăpost asemenea destrămări, cu urmasi mai grele decât cele ale frământărilor politice stérpe, - foarte pagubitoare credinței, unității și propagării în-
tre neamului nostru românesc.

Al tuturor, către Dumnezeu,
de tot binele rugător,
Mitropolit Visarion

CUM E CU PUTINIA CEVA NOU IN SITUATIA Bisericii? - "Cum e cu putința ceva nou" în situația Bisericii noastre ortodoxe de peste hotare, e posibilă o schimbare centrală și permanentă a exilului, - și în daosbi,cum e posibilă o schimbare poziției în aerul cecetă? - Iată o întrebare pe care mi-o pun în mod deosebit și fără acoori și pe care eu pun și celor cari mai au dragoste și înțelegere pentru Biserica noastră strămoșească. Răspunsul este --am zis-- și probabil îl voi mai auzi: - unirea tuturor forțelor politice, active și productive din exil în jurul Bisericii. SA ne opria o clipă asupra semnalului exact al acestor trei epitețe. Forța politică, partid politic? Instrument de luptă românească, susceptibil să guverneze în România de mâine, eliberată, și în cadrul unui regim democratic? Fie, dar care sunt aceste instrumente, adică "organizațiile politice constituite"? În țară sunt dizolvate, iar în fapt, acolo, nu există decât două forțe: partidul unic de la putere, partidul comunist, unaltă servilă a uzurpatorismului și al unei armate de ocupație - și rezistența românească, prigonită, deportată, ucidă, în care s'au contopit toate tendințele naționale izvorite din instinctul de conservare al neamului nostru românesc. În exil? Este clevărat că există peste hotare un număr mare de Români cu dragoste de țară și trecut frumos de luptă românească, cărora nu le vom face injuria de a le căuta meritele după apartenența lor trecutată la vreun partid politic: lupta lor continuă și în cazurile și în afărmări personale de ordin intelectual, fie în necazurile și durerile lor de toate zilele, pentru a-și câștiga o pâine pe care ar împărți-o bucurosi cu cei de-acasă; alții - și din păcate aceste le este preocuparea exclusivă - sunt posesădă de diferite foste partide românești și ale lor mituri. Cine sunt? Forți naționale-țărănești, forți național-liberală, forți socialistă, forți legionari. Fiind niște "forți" și întreb pe cine, ce reprezintă altceva decât niște "foste" formații politice românești? În drept și în fapt ele nu reprezintă decât persoane lor, plus iluzia unui ecou într-o largă masă românească - pe care ei n'o mai cunosc, iar iluzia din imaginația lor purcede...

[illegible][illegible]

În Dîmbovită și vizitor Român

Odata acțiunea de clarificare terminată, acțiunea care a avut ca rezultat demascarea d-lui Sina și luarea unor măsuri pentru reorganizarea M.L., trebuie continuată o altă acțiune de demascare și simismului. Problema nu se mai pune de a ne ocupa de persoana fostului șef, ci de a demasca simismul care persistă ca metoda de gândire și acțiune chiar și la unii

Ion Stan

ADUNAREA PAROHIALA DIN PARIS. La biserica ortodoxa romana din Paris
a avut loc Duminica 12 Decembrie adunarea generala. Pe ordinea de zi s-a
avut prevazuta alegerea consilierilor parohiali, importanta avand si
pentru sanatatea prin prezenta unui numar neobisnuit de mare de partici-
panti. După facerea rugăciunii şi apelului, au luat cuvântul reprezentanţii
parohiei politice, cari, făcând apel la unire, au adus la cunoştinţă adu-
ptările ce se dau tratative pentru a se depune o listă unică. Acoraul este

- 2 -

V.-Germania: Ne sînd în corepondența cu Omul nou din Salzburg, alături Sîne, poete nu v'ia omul cu ochi "poezia" intitulată "Comandantele coșniceritate: Sîne, sîne! În zori de zi, Comandantule va veni, Regisor! Poate, cere căta parca să luptineze" Dar și mai săvuroasă e stroia omului nou, e nu e ceas / de odihnă sau popos, / Vreme e de-a haiduci / Cu mîndre- / cerebini (sau, a se crebăni)..

de Octavien Gagne

Ingerii se uită'n casă,
Vad şi spun, - ier Moşul are,
Colo'n aer, la el în tindă,
Po gonunchii o carte mare.

Lu candelă de-argint el serie
Ce copil şi ce purtare:
Şi de-scoale gîte Moşul,
Ca-l gîret al lucră mare.

[illegible]

& AUTOCRITICA. Sub titlul 30 August 1944-20 August 1945, o descri-
 ctiune publică în "Exilul" în München conţine zăgăzătoare sperdenă
 ce ani de impostură. Zece ani de minciună, Zece ani de dăgăne. Zece
 de defăimare Zece ani de întăgădă nicăie ca suflet de epăie Zece
 de denunţ. Zece ani de sluperie. Zece ani de coarţă pe banii alin-
 de străini (Aici oxegărenă. Făină împăpăneă pentru a făcut-
 unea Pece. Caliciu au făpăna pănă, au luat au papă şi au piecă. Sădă

M.-Statele Unite: Sialgii -mici... se pare c'ar vrea sa-l incorece pe nra Contine cu o cariera, pe care nici n'o cunoaste, ca sa ribe "Motocicleta" parche... Putinii agenti ramsii fa slujba lui Sina sunt in centre de stalo, la Hollywood, pentru c'ei incorece pe comendanti. Au promis

tațiile de viață și de creație ale neamului" (autorul, cum se știe, s'a pus pe "creație" serioasă cu soția unui camarad); și termină, bombastic, respectând întru totul caracteristica terminologie, umflată, a simismului, cu "vibrație pură a chemărilor de dincolo de vesuri"!

Numărul de față, consacrat în cea mai mare parte politicii externe, examinată judicios, cuprinde în plus un lung articol cu titlul "Un secol dela debarcarea în Crimăia", de d-l C.SASSU; textul manifestului distribuit la comemorarea dela 7 Nov. dela München, a eroilor români și germani, călăți în lupte anticomuniste; și câteva rânduri inspirate ale cam. Ion POLESCU despre "Un aspect al revoluției Căpitanului".

& BIRE, Paris, VII, 189 și 190 (15 Nov. și 1 Dec. 1954). - Continuă calomnierea legionarilor, de data aceasta și cu ajutorul d-lui Leon NEGRUZZI, care "vomește cu condeiul" (Petrul Maior), supărat că la Biserica românească din Paris nu merg lucrurile cum ar vrea dânsul și minoritarii: adică brambura. Ca să-și cunoască noii prieteni, care nu-i fac de loc ochi, de ce nu ia în mână d-l Negruzzi scrierile străbunului său, bunăcă! Cum am înțeles românește sau... "Istoria unui plăcintar"?

Fițiica mai publică și niște versuri insipide, monstruoase, pe care i le atribuie bietului Nicolae Iorga: marile istoric, cu dar profetic, le-ar fi compus chiar în ajunul morții! În realitate, trebuie să fie excrecențe de-ale lui Teodoziadis. A propos de care -mendax, impostor et Graecus est- amintim înțelepciunea poporului român, condensată în proverbe de acest fel: "Grecul e capră răioasă / Grecu-i boală lipicioasă / Ce pătrunde pân'le oase" - "Grecu e hidră spurcată / Este fieră nveninată" - "Grecu-i limbă veninoasă". Stoica Ludescu a vorbit de "grecii leținați, pizmați neamului românesc", iar Eminescu i-a caracterizat ca "un popor lingușitor, fățarnic, dispus la pradă și înșelăciune". Pentru luna aceasta ajunge.. Fiindcă suntem și în sărbători.

Adrian Popa

SARBATORI FERICITE! LA MUL, I ANI!

Imprimé

Exp.

V A T R A

Via C. Morin, 6
R O M A - ITALIE

VIKING-PRESS / MOSKVA
1 / 612 •
Hov. - Dattien VASILESCU